

LBRIS

We know
books

CHLOE WALSH

Redeeming
6

Traducere din limba engleză
OANA BARBU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Încă încerc

JOEY

- Ești foarte tăcut, Joey, fiule.

- Sunt bine, Tony.

- Ești sigur? Ești alb ca varul și n-ai avut prea multe de spus toată săptămâna.

- Totul este în regulă.

- Tu și Aoife nu ați...

Lăsă cuvintele să se piardă, dar își țin ochii îngrijorați asupra mea, așteptând o explicație.

- Suntem bine, Tony. I-am spus minciuna pe care voia să o audă înainte de a-mi îndrepta atenția la cheia din mâna mea. Totul e în regulă.

- Slavă Domnului! Ochii îi scânteiară de ușurare. Atunci știi cumva ce se întâmplă cu ea? Umblă prin casă cu o falcă în cer și una în pământ.

- N-am nici cea mai vagă idee.

„Mincinosule!“

- Serios? Își scărpină barba confuz. De obicei, tu ești primul care știe când se întâmplă vreo dramă.

- Cred că s-a certat cu Casey în vacanța de Crăciun.

- Serios?

Nu-mi puteam explica de ce cuvintele *Ne-am despărțit* refuzau să iasă din gura mea. Sau, mai rău, de ce am mințit și am dat vina pe prietena ei cea mai bună, dar am făcut-o. Da. Am încuviințat din cap, continuând să zic prostii.

– Parcă mi-a trecut ceva pe la urechi.

– Dumnezeu! trebuie să fi fost o ceartă dată naibii, zise el, privindu-mă din cealaltă parte a mașinii la care lucram. A fost isterică zile întregi. Plânge până ce adoarme în majoritatea nopților.

„La dracu!”

– Da?

Tatăl ei încuviință.

Asta mi-a frânt inima.

– Dumnezeu!

– Ar trebui să vorbești cu ea, adăugă el, întorcându-și atenția la ceea ce făcea. Pe tine te ascultă. Fă-o să se împace cu fata aia, Casey, înainte să inunde casa cu lacrimi.

– Da, o voi suna după serviciu, am bolborosit, deși îmi era greu să respir, darămite să vorbesc.

Pentru că asta era din vina mea. Lacrimile lui Molloy erau din cauza mea.

Toată mizeria asta nenorocită fusese rezultatul incapacității mele de a rezista impulsului ADN-ului meu nenorocit.

Simțind că inima era gata să-mi explodeze, am pus cheia jos și m-am îndreptat spre ușa din spate.

– Mă întorc în cinci minute.

– Lasă naibii țigările alea odată cu noul an! strigă el după mine, dar tonul lui era destul de glumeț.

Oricum, amândoi știam că nu aveam de gând să renunț. Nu când deja renunțasem la atât de multe.

Ieșind prin spate, am mutat țigara de pe ureche între buze și am luat o brichetă din buzunarul salopetei. Am aprins-o, am tras un fum adânc și m-am rezemat de peretele din spatele meu, simțind un milion de emoții diferite trecând prin mine.

Expirând un nor de fum, am dus o luptă internă cu mine însumi pentru a nu arunca prosopul și a face exact ceea ce știam că aveam să fac. La urma urmei, fusese doar o chestiune de minute până când am luat telefonul – același telefon pe care a trebuit să-l smulg din degetele fratelui meu în acea dimineață.

Expirând frustrat, am deblocat ecranul, am refuzat alt apel de la Shane, am găsit numele *Molloy* în contactele mele și am apăsat pe apel.

Răspunse la al patrulea apel, dar nu mă salută. Nu i-am reproșat nimic. Nu meritam să fiu salutată. În orice caz, meritam să mi se închidă telefonul în nas.

– Eu sunt, am spus liniștit, trăgând încă un fum din țigară. Poți să vorbești?

Agitația din fundal îmi dădu de înțeles că era la muncă. Când se făcu liniște la celălalt capăt, am știut că trebuia să se fi mutat într-un loc retras.

– Gata, spuse ea în cele din urmă. Te pot auzi.

– Ești la muncă?

– Nu, zise ea pe un ton plin de sarcasm veninos. Am ieșit în oraș cu noul meu iubit.

Luându-i nesimțirea în serios, am mai tras un fum din țigară înainte să o întreb:

– Și cum se poartă cu tine?

– Mult mai bine decât ultimul dobitoc de care am făcut greșea-lă să mă îndrăgostesc, veni răspunsul ei inteligent. Ce vrei, Joe?

– Eu doar... Clătinând din cap, am tras aer în piept înainte de a spune: Voiam să văd ce mai faci.

– De ce?

– Știi de ce, Molloy. Ridicând neputincios din umeri, m-am concentrat pe o bucată de pământ de pe cărare. Nu am apăsat pe un întrerupător ca să-mi opresc sentimentele...

– Nu face asta, zise ea înecat. Nu când mai am trei ore de lucru.

Am înghițit un mârâit dureros și am îndreptat conversația în altă direcție.

– Tony a spus că ai plâns.

– Și?

– Și? Am clătinat din cap. Mă doare sufletul să aud asta. Nu vreau să plângi, Molloy.

– Ei bine, din păcate, asta se întâmplă de obicei cu o fată când iubitul ei vrea să scape de ea.

– Încetează! Am tresărit, urând atât cuvintele, cât și durerea din vocea ei. Nu am vrut să scap de tine.

– Te-ai despărțit de mine, Joey, replică ea pe un ton grav. Poți să o împachetezi cât de dulce vrei, dar în cele din urmă exact asta ai făcut.

– Încă te iubesc.

I-am auzit respirația, dar nu spuse nimic clipe lungi.

– Nu face asta!

– La dracu', te iubesc, Aoife Molloy, am repetat, concentrându-mă pe o pată de ulei de pe peretele din spate al garajului. Întotdeauna o voi face.

– Atunci retrace-ți cuvintele!

– Nu pot. Am clătinat din cap, simțind că mi se frângea inima.

Eu nu sunt bun pentru tine.

Tot ce voiam să fac era să alerg la Dinniman și s-o strâng în brațe, dar nu-mi puteam permite să mai greșesc cu fata asta. Nu când deja o zdrobisem.

– Ești curat?

Am închis ochii și am încuviințat încet din cap.

– Da.

– De când?

– Nu m-am mai atins de nimic din noaptea aceea.

– Pentru că vrei să dai pagina?

– Pentru că mi-e al naibii de rușine de mine, i-am spus direct.

De lucrurile la care te-am expus. De modul în care te-am tratat.

Urmă o tăcere lungă, în care jur că îmi azeam inima bubuindu-mi în urechi înainte ca ea să vorbească din nou.

– Deci două săptămâni fără nimic?

Am încuviințat din nou.

– Da.

– Da, mă întorc în cinci minute, am auzit-o spunând. Mi se cuvine o pauză de țigară... Da, Julie, știu că nu fumez, dar te acopăr de cel puțin șapte ori pe zi când o iei pe a ta, așa că iau și eu una. Linia fu înăbușită pentru câteva momente înainte ca ea să revină. Bine, am revenit. Julie e doar o lacomă nenorocită.

– Te cerți cu colegii de muncă, Molloy?

– Nu mai mult decât de obicei. Tonul ei era mușcător și nu încerca să-l ascundă. Și Shane Holland? De câte săptămâni nu l-ai mai văzut?

– La fel.

– Cum să fac să te cred?

– Nu știu. Am oftat adânc. Nu pot decât să-ți dau cuvântul meu.

– Vreau să te cred, Joe, șopti ea la celălalt capăt al liniei. Atât de mult!

„Dar tu nu poți.“

– Înțeleg, am răspuns eu, dregându-mi grosolan gâtul. Amândoi știm că nu am fost genul de om în care să-ți pui încrederea.

– Nu ai sunat. Acuzația era prezentă în vocea ei. Nici măcar o dată.

– Nu am putut. Făcând o grimasă de durere fizică, m-am forțat să-i spun adevărul meu. Mi-am recuperat telefonul abia azi-dimineață.

– De la cine?

– De la Tadhg.

Urmă o pauză.

– De ce a avut Tadhg telefonul tău?

– Pentru că aveam nevoie să stau departe de el.

– De ce?

Am făcut o grimasă.

– Știi de ce.

– Joe! Otează adânc în telefon și nu trebuia să fiu acolo ca să știu că un tremur îi străbătea corpul. Am știut pentru că același tremur trecea și prin al meu. Chiar ești curat?

– Da, Molloy. Pentru tine. Chiar sunt.

– Atunci ce facem noi aici? De ce eu sunt aici și tu nu?

– Am nevoie de mai mult timp.

– Pentru a face ce? răbufni ea. Să pierzi vremea?

– Să mă pun pe picioare, am corectat-o aspru, mijind ochii. Nici să nu te gândești la asta când știi că nu mă uit la altcineva.

– Ei bine, dacă ești curat, atunci de ce nu putem doar... Oprindu-se brusc, trase aer în piept și spuse: Știi ce? Las-o baltă!

Nu te voi mai implora. Dacă nu m-ai sunat să ne împăcăm, atunci închide telefonul.

– Molloy.

– Vorbesc serios, Joe! Să nu mă mai suni! Doar dacă nu ți-ai schimbat părerea.

Apelul se întrerupse, iar eu mi-am lăsat capul să cadă pe perețele de beton.

– La dracu'!

Respirând greu și repede, m-am împotrivit să îi formez din nou numărul și să îi dau exact ceea ce își dorea. Singurul lucru care m-a împiedicat să fac asta a fost faptul că, deși mă durea, cu siguranță nu avea nevoie de mine.

Nu acum.

Nu încă.

Deloc dacă nu puteam să mă controlez.

CAPITOLUL 2

Servind băutura mitocanilor

AOIFE

Înceind apelul, mi-am băgat telefonul în buzunarul din față al șorțului meu negru și mi-am scuturat mâinile, încercând cu disperare să-mi controlez emoțiile înainte ca acestea să pună stăpânire pe mine.

Trecuse o săptămână întreagă de când ajunseseam la ușa lui Joey în ajunul Anului Nou și încă eram un dezastru ambulant pentru că nu se schimbaseră nimic.

Încă eram despărțiți.

El încă era plecat.

Eu încă eram sfâșiată.

„Revino-ți, Aoife!

Ești la muncă.

Poți să plângi când ajungi acasă.

Să nu îndrăznești să te faci de râs!“

Refuzând să cedez impulsului copleșitor de a mă prăbuși într-un colț al zonei de fumat și de a mă legăna, mi-am împins umerii înapoi, mi-am ridicat bărbia și m-am întors la bar. Era posibil să mă prăbușesc pe dinăuntru, dar aveam să o fac cu demnitate, la naiba!

„E doar un băiat.

Doar un băiat.

Poți supraviețui acestei situații.“

– Ocupă-te bar, mormăi Julie, trecând pe lângă mine când m-am întors la postul meu. Mă duc să fumez o țigară.

De când împlinisem 18 ani în septembrie anul trecut, intrasem de destule ori în spatele barului și băusem destule halbe ca să mă pricep să mânuiesc un robinet. Când începură să curgă comenzile, m-am ocupat de ele cu ușurință, flirtând, zâmbind și scoțându-mi pieptul în față, ca o profesionistă.

Din păcate, una dintre aceste comenzi se întâmplă să vină de la un om care îmi făcu pielea de găină.

– Jameson simplu, fără gheață, ceru tatăl lui Joey de pe scaunul său de la bar.

Forțându-mă să-mi păstrez zâmbetul pe față, m-am apucat repede să-i pregătesc băutura, încercând să-mi reprim un fior când i-am simțit ochii pe spatele meu.

– Ce? mă tachină Teddy când i-am așezat băutura pe suportul de bere din fața lui. Fără vorbe dulci pentru mine?

– Trei euro, te rog, am răspuns, cu maxilarul îndurerat de efortul depus pentru a-mi menține zâmbetul pe față.

Băgă mâna în buzunarul blugilor, scoase un pumn de mărunțiș și îl trânti pe tejgheaua din fața mea, făcând să se împrăstie cenți peste tot.

– Știi să numeri, nu-i așa, fetiço?

– Sigur că știu, i-am răspuns, nedorind să îl las să mă atragă într-o ceartă, în timp ce îmi foloseam degetul pentru a aluneca monedele spre mine. Savurează-ți băutura!

– M-aș bucura mult mai mult de băutura mea dacă ți-ai deschide câțiva nasturi la bluza aia.

Asta chiar mă făcu să mă cutremur.

– Nu ai o soție acasă de care să ai grijă, Teddy? M-am dus la casa de marcat, i-am calculat băutura și am aruncat monedele în sertarul casei de marcat înainte de a-l închide cu zgomot. O soție însărcinată.

Eram obișnuită să mă provoace toți idiotii. Era ceva ce mergea mână în mână cu slujba, dar acesta era tatăl lui Joey. Din câte știa el, eu eram prietena fiului său.

Nu era prima lui încercare de a mă atrage în spate pentru o partidă rapidă, dar asta nu o făcu mai puțin deranjantă.

Ignorându-i comentariile, am golit paharele și am șters barul, făcând tot ce puteam ca să mă îndepărtez de el.

– Spune-mi ceva! Foindu-se pe scaun, își încrucișă brațele la piept și îmi aruncă o privire încinsă. Ce faci cu el?

– Presupun că te referi la Joey? i-am răspuns, știind că nu avea să renunțe până ce nu aveam să îi răspund.

Încuviință din cap cu fermitate, fără să-și ia ochii căprui și reci de la mine.

Pe deplin conștientă de faptul că orice mărturisire din inimă ar fi fost irosită pentru acest om și nedorind să-mi pierd slujba din cauza lui, am schițat un zâmbet și i-am spus:

– Ți-am mai spus. Fiul tău este mai mult decât capabil să mă satisfacă.

– E un copil.

– Și eu ce sunt? fu răspunsul meu sec. O femeie de vârstă mijlocie?

– Dacă aș fi fost tatăl tău, nu ai fi lucrat în spatele unui bar.

– Cu siguranță ești destul de bătrân ca să fii tatăl meu.

I se înflăcărară nările.

– Nu știi ce pierzi.

– Bine, trebuie să te oprești. Zâmbetul meu se estompă și i-am aruncat o privire dură. Dacă Joey ar ști că îmi vorbești așa, ar...

– Ce? mă întrerupse cu o voce amenințătoare. Ce ar face, fetiço?

– Ți-ar rupe gâtul, am spus, păstrându-mi tonul scăzut. Așa că dă-mi pace!

– Ei bine, nu-l văd pe tânărul meu nicăieri, nu-i așa? Cu coatele sprijinite pe bar, se aplecă mai aproape. La ce oră ieși de la muncă?

– Măine fără un sfert.

– Pentru ce e codul ăsta?

– Este un cod pentru niciodată, am izbucnit. Adică nu se va întâmpla niciodată. Nici în visele tale sălbatică. Ce-ar fi să-ți termini băutura și să pleci peste drum la alt bar? Pentru că, orice ai căuta, nu vei obține de la mine.

– Curvo!